"בס"ד "הדף היומי לתולדותינו

יום **ה'**, **י"ג** ב**אייר** תשס"ב (**25** ב**אפריל**)

.עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם
אבא קובנר, 1978

היום, י"ג באייר, **28** יום, שהם **ארבעה** שבועות לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

לקראת "**פסח שני**" (מחר, יום ששי, **י"ד** ב**אייר**):

"ויעשו את הפסח ב[חודש] ראשון בארבעה עשר יום לחודש בין הערביים במדבר סיני...ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרון ביום ההוא. ויאמרו...למה ניגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל. ויאמר אליהם משה, עימדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם. וידבר ה' אל משה לאמור...איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה'. בחודש השני, בארבעה-עשר יום בין הערביים יעשו אותו על מצות ומרורים יאכלוהו." [במדבר ט' 11-5]

הזדמנות נוספת ניתנת ליהודים, שנמנעה מהם הזכות לאכול מבשר זבח קרבן הפסח במועדו, לעשות זאת חודש ימים מאוחר יותר. מכאן השם – "פסח שני".
כל בית ישראל התחייב להקריב קרבן פסח ב-י"ד בניסן, בין הערביים, ולאכול לפחות "כזית" (30~ גר') מבשר הזבח. מה גורלו של אדם, שהיה טמא באותו זמן דווקא ונפסל אפוא מלהיכנס לעזרה בהר-הבית ולטעום מן הבשר? מה דינו של אדם, שהיה מחוץ לארץ-ישראל והחמיץ את מועד הקרבת פסח ב-י"ד בניסן? "פסח שני" נמשך יום אחד בלבד – לעומת שבעה ימים במקור – ומכאן גם השם הנוסף שדבק בו – "פסח קטן". ב"פסח שני" אין נוהג איסור חמץ, והקרבן נאכל כשחמץ ומצה מצויים יחדיו על השלחן. בימינו מציינים את "פסח שני" באי-אמירת "תחנון" בתפילה וגם לא הספד, ובאכילת מצות כזכר לאירוע זה. [יהדות הלכה למעשה]

***

"כבשי דרחמנא" [ר' אליהו כי-טוב] {המשך}:

ויהם את מחנה מצרים... בו ביום שעמדו כל צבאות ערב וכלי מפצם עמהם, כולם דרוכים לקבל פקודת מפקדיהם "אש על ערי ישראל ועל מחנהו"! ביום כ"ו באייר (=5 ביוני) הקדימום נערי ישראל שעה אחת, ובדמדומי חמה של שחרית יצאו עם מטוסיהם להקות להקות ונתפזרו מעל כל שדות התעופה ושאר מרכזי האש של מחנות ערב, ופוצצו כמעט כל מטוסי האויב שעמדו למטה על הארץ כאילו מחכים לפורענותם. ואותם גיבורי ישראל הלכו ובאו, הלכו ובאו ולא נראו בלכתם ולא בואם, כך שעה ארוכה עד שלא שרדו מכלי מפצו של האויב אלא מעטים. {ההמשך, בע"ה, יבוא}

***

השבת קוראים בתורה פר' "**אמור**" [ויקרא כ"א – כ"ד], שבה כלולים נושאים של אבל ושמחה כאחד. היא פותחת באזהרה לכוהנים שלא ייטמאו למתים (חוץ משבעת הקרובים: אם, אב, אשה, בת, בן, אחות לא-נשואה, ואח) ושלא יקרחו קרחה בראשם על מת. והיא מסיימת בפרישת יריעה רחבה של כל החגים והמועדים בשנה, שהם ימי מנוחה ושמחה לאדם. צרוף זה של נושאים וסדר זה של עניינים בא ללמדינו מוסר השכל בחיי הפרט והכלל: גם בימי צרה וצוקה, כשאין השעה משחקת לנו בתחום זה או אחר, אסור ליפול לתהומות היאוש ואבדן התקוה. אלא, חייבים להתגבר על מצוקת הרעה, שהיא חלק בלתי-נפרד מן החיים, ולקוות לבואם של ימים טובים, ימי חג ושמחה.
(לומדים דבר דומה גם מהסדר ב: **"ויהי ערב ויהי בוקר..."** – החושך תמיד מקדים את האור. וגם מ:

כניסת השבת (ב"ש): 18^{53} **יום נעים ושבת שלום, בציפיה לישועה!**
צאת השבת (ב"ש): 19^{52}

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

"בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו

יום **ה'**, **י"ג** ב**אייר** תשס"ב (**25** ב**אפריל**)

.עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם
אבא קובנר, 1978

"ששת ימים תעשה מלאכתך, ויום השביעי לאלוקיך..." – ימי המעשה מובילים ליום השמחה והמנוחה.) [פרפראות לתורה]

כניסת השבת (ב"ש): 18^{53}

צאת השבת (ב"ש): 19^{52}

יום נעים ושבת שלום, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.